

PŘÍLOHA P II: participant (27 let)

Fungujem? Fungujem. Hele tak no, je to fakt dávno, no. Jakože, pamatuji si, že tak první, druhá, třetí, třída základky, byla...Jo, ne, tak školku. Ve školce jsem... budeme se bavit, ve školce jsem jako nevnímал, že jsem handicapovaný. Takhle bych to řekl. Takže... Byl jsem asi – víš - moc malej tak, nebo jako moc mladej, asi jsem to nějak jako nevnímал, že jsem handicapovanej, a ani mi to podle mě ostatní děcka podle mě nedávali jako najevo, protože byli moc malé a asi si to taky neuvědomovali, ale pamatuju si, že jakoby na základce pak - první, druhá, třetí třída cca. Ty si to nebudeš pamatovat, ale my jsme ještě chodili nahoru na kopeček, tys tam podle mě už nechodila, tys chodila pak už na základku, která je dotedka, ale nahore na kopečku, nahore na kopečku byla základka tehdy a já jsem tam chodil do první do druhé a podle mě ještě do třetí, minimálně první druhá stopro. A to si pamatuju...

Né, já si nepamatuju nic konkrétné, já si pamatuju jen, jakoby, víš jako suma sumárum, že, že jsme byli moc mladí a děti byli moc mladé, spolužáci ještě moc malí, že si neuvědomovali, že jsem postižený, vůbec. Já jsem si to neuvědomoval a oni si to taky neuvědomovali, podle mě, v první, ve druhé, v třetí třídě. Tak nějak. A jako tak nějak úplně první, první jakoby... Náznaky toho, že jakoby jsem jakoby řekněme jinej, víš, vzhledově a tak, si myslím že bude až tak ve čtvrté, páté třídě, podle mě. Jako, že si myslím, že... No.. to si myslím, že tak nějak. Že třeba, víš, byl tělák, nebo něco a já jsem třeba nemohl dělat konkrétně nějaké... nějaké... hmm.. věci, nebo jako nějaké ty... procedury, jak se to jmenuje, aaaa, takže, možná skrz tady tohle jsem si to začal uvědomovat a nebo víš, třeba malování, nebo takhle, ve výtvarce, jsem nemohl dělat všechno, že. Nemohl jsem... Nevím, lepit něco a tak. Neuměl jsem to a pamatuju si to, právě že to bylo jakoby takhle, až na té druhé, až na té základce, na té druhé, v tom čtvrtém.. třídě, nebo tak. Když jsem byl fakt jako děcko, tak jako fakt si nevybavuju nic, jo... A... Pamatuju si, že jsem kradl pokemony... Ve družině, já si pamatuju, že jsem kradl pokemony, já jsem vždycky šel s někým... jak byly ty kartičky, jak se vyměňovaly pokemony, já, ukaž, ukaž, vždycky jsem si nějakou šlohl do kapsy ty vole, to si pamatuju. To si pamatuju z družiny. Pak si pamatuju, jak jsem byl zamilovaný do jedné spolužačky...

Zkusme teda tu 4, 5 třídu. Joo,jo jo, dobrá, no tak to bylo právě, až jsme byli trošku starší žejo, já nevím kolik je děcku ve 4., třeba 10? Nebo něco takovýho? No řekněme 10-11, tak...To je jedno, tak prostě... Už jsme byli trošku straší a... že jako jsem si nějak s celou

uvědomoval, že právě... nemám ruku a nohu, takže jsem jinej, nebo tak, a děcka mi jako taky asi trošku dávali nějak najevo, nemyslím to teďka jako ve špatném slova smyly, ale že naopak v dobrém třeba... vím, že pár spolužáků bylo 2, 3, 4, nevím, co byli fakt dobří kámoši, co mi jako furt chtěli s něčím pomáhat a tak, že naopak třeba to byl ten věk, jestli to bylo věkem, ale bylo to ta, ta doba, jak, jak kdy oni říkali, hej počkej, já ti pomůžu. Víš, já nevím řeknu prostě, banality, zavázat tkaničky, já nevím, rozstříhat nějakou pičovinu ve výtvarce, také banality jo. Ale jako, pamatuju si to. No. V té 1., 2. a tak, tak to by podle mě ani jako, nebo si to nepamatuju, ale jakože mi nijak jako nepomáhali, ale pak jako postupem času byli takový jako milý, a chtěli mi pomoct - kámoši a i holky asi.

A... to bylo dejme tomu, no, ještě řekněme ten první stupeň a pak jak byl ten druhý stupeň, od té 6ky, tak to si pamatuju přesně, to vždycky říkám, když se mě někdo ptá, jestli jsem měl někdy šikanu, skrz to, jestli jsem někdy zažil šikanu skrz to, tak vždycky říkám, že na druhým stupni, od té 6ky to byl občas mazec, no. Paradoxně to byl vždycky od starších, řekněme od 7, 8, tak ze základky od starších borců, co mě jako docela brutálně, jako slovně šikanovali, jako urážky, posměšky.. přezdívky, a tak dále no, to si pamatuju, to bylo tak v té 6ce a tak, jo, to, většina byla nepublikovatelná, možná, co si tak vybavuju, bylo to skrz to, že moje ruka vypadá jak p*ro a...bylo to skrz to, že moje ruka vypadá jak p*ro, v dnešní době, vím, už nějakou dobu vím, že je to výhoda. Ale tehdy jsem si to neuvědomoval, byl jsem děcko, nevěděl jsem na co dobré to bude v budoucnosti, takže mě to připadalo jako smutné, víš (smích) a.. a.. atak, no, tak to si pamatuju, že jako mi dávali, tak jakoby vtipné přezdívky. Vím, že doma jsem to pak říkal. Děda byl aktivní.. **Děda byl aktivní, tak ten to chtěl jít řešit do školy, že jako to prostě nenecháme tak a tak. Nakonec to asi nějak přešlo, nebo nevím, no.** Ale nikdy se to ne.., myslím, že se to nikdy neřešilo nijak vážně, nějak s učitelama nebo... Možná mamka něco řekla na třídních schůzkách. Možná, já nevím.. Něco jako..., víš..., jako že by se to jako přímo řešilo. Tak já jsem je ani neznal, ty starší borce. To bylo jenom na chvílku u automatu, chtělas koupit brambůrky, nebo něco. U té ředitelny, jak tam byl ten automat A.. a prostě šli kolem devátáci nebo něco začali na mě povolávat, jako nějaké pičoviny, že jo, tak... Já jsem se třeba rozbrečel a šel jsem na hajzl třeba a tam jsem brečel nebo nevím, něco takovýho asi...

Vím, že jsme chvílku byli spolu, s jinou třídou, že jako spojení a pak že jsme chvílku byli, že jako rozpojení. To si 100pro pamatuju, jo to je dobrý no. Pamatuju si, že když jsme se jako spojili, takže jako, nějakou dobu trvalo, než jako jsme si na sebe zvykli s těma jinýma

žákama, s těma jinýma spolužákama. Že jako oni mě znali, že třeba od vidění, víš co, nebo tak. Ale jako, že to bylo takové, že... No... a že třeba... řeknu... nevím... jo.. No vidíš to, třeba v těláku jsme něco nemohl dělat, skrz třeba jsem neběhal přespolák, víš jak se běhá přespolní, nebo jako stovky, nebo skok, já nevím, do dálky, také věci, šplh na to, na lano, na ty, tak to jsem nemohl dělat a pamatuju si třeba, že ti z té mojí třídy, co se mnou byli už z toho prvního stupně, že jako dýl. Tak na to byli už jako zvyklí, ale ti co jsme se spojili, si pamatuju, já nevím, proč to jako neděláš a jakože byli nasraní, že já to nemusím dělat a oni to musí dělat na známky, třeba měli z toho špatné známky, třeba jim to nešlo. A já jsem z toho byl, že uvolněný a v těláku jsem dělal jenom ty věci co mě bavili. To znamená, já jsem hrál jenom fotbal a florbal... A tak.. To jsem mohl a to mě bavilo. Takže vím, že jako byli nasraní, že já dělám to zábavné a nemusím dělat ty známkové věci a vždycky jsem měl z těláku jedničku, víš co. A to si pamatuju, že jako bylo na hovno, no že záviděli možná, nebo byli nasraní... Říkali, no však fotbal hraješ, tak proč nemůžeš tohle a tak víš. A jako, ty se vymlouváš na to, že nemáš ruku a že kvůli tomu nebudeš šplhat na lano, víš co a tak...Jojo, to jsem si, no. Takhle to nějak bylo, no.. To bylo jak jsme se právě spojili, s tou..., s tou druhou třídou...

Řekněme, to jsem říkal i v nějakých videích co mám a tak. To ti řeknu určitě je jeden... jeden moment, nebo jednu situaci si pamatuju, velmi, velmi, velmi dobře. Protože byla docela zásadní. Kdy spolužák, se jmenoval Dominik, takový zmrd na základce – strašný grázl, ale dneska je asi v pohodě borec, nevím. My jsme všichni milovali Kačku... Spolužačka Kačka, všichni jsme ji milovali. Ty víš kterou, příjmení je asi jedno. Ale všichni jsme ji milovali, byla krásná, inteligentní, vtipná. Všechno, co potřebuje dokonalá ženská, prostě, do které se v 6, nebo 7 třídě zamiluješ. Jo prostě všichni jsme z ní byli úplně mimo. Jo a když šla... tak všichni se na ni koukali, jak anděl. Anděl... No já jsem, že jo, chtěl jsem s ňou chodit, tož každý s ňou chtěl chodit, každý spolužák s ňou chtěl chodit. O velké přestávce, jo, velká přestávka, 20ti minutová. Sešli jsme se u 1 lavice a borci, kluci, řekněme 10 borců a hádali jsme se o to, kdo bude chodit s Kačkou. Jsme se jako nějak vzájemně jako, do sebe šťouchali kdo jako... Já budu chodit s Kačkou, ne já s ňou budu chodit vole, já ju pozvu tam a tam a tak jsme se jako hádali, kdo s ní jako skončí. No a byl ten Dominik, on byl taký frajer třídní, takový grázl, takový frajer on ze všeho propadal, ale víš co, byl takový největší grázlík a já jsem říkal nějak v té partě, že... Já budu chodit s Kačkou, já ju zbalím vole a budu s ní chodit, nepoberete hoši, nepoberete to. A Dominik říká, nebudeš... A já říkám, proč bych nemohl, proč bych nemohl však, budu s ňou ne... A on říká, já si myslím, že tě nebude chtít, že jako s tebou nebude chtít chodit. A proč by nechtěla? No, protože nemáš ruku a nohu. A já, a to je blbost, tomu vůbec nerozumíš, to je

blbost. Pak jsem šel domů a tak jsem natahoval a doma jsem se rozbřečel a úplně v piči, víš tam ještě před těma klukama jsem ještě dělal ramena, pche, na tom nezáleží, toje..., abych nebyl za sráče, ale pak jsem z toho jako, pak jsem z toho byl v piči, z toho, co mi řekl a on si to neuvědomil, že vlastně, to byly moc jako silná slova, na.. na.. na, já jsem byl že jo ještě děcko v 6-7 třídě a bylo to, bylo to hnusný, víš, takhle mi jako říct, že ona s tebou nebude chodit kvůli tomu, že nemáš ruku a nohu, protože to je věc, kterou neovlivníš. Kdyby mi řekl, proto že máš brýle, tak je sundám, kdyby mi řekl, proto že seš tlustej, tak můžu zhubnou, ale proto že nemáš ruku a nohu neovlivníš, nikdy. Takže proto mě to zničilo. Proto jsem z toho byl úplně v piči víš, nějakou dobu. Takže tohle si uvědomuju a tohle si pamatuju. A budu si na to pamatovat vždycky a dlouhou dobu trvalo, několik řekněme let, klidně, než jsem si uvědomil, že na tom vůbec nesejde, tady na tom co mi tehdy Dominik řekl. **Že na tom vůbec nezáleží. Někakou dobu to trvalo.** Jestli mi to snížilo sebevědomí? Ehm.. Asi jo, záleží, no. Možná spíš víš, že jsem si to spíš do té doby nějak neuvědomoval a možná že mě to, možná že jsem si to..., jak říkám, do té doby. Víš já jsem měl normálně kámoše, kámošky, já jsem byl úplně normální, dělal jsem úplně všechno, co všichni ostatní. Ale prostě už jsme byli v tom věku, kdy už se začalo párovat. A to jsem ještě do té doby nedělal, kdo to dělal? Nikdo. A jako, když nepočítám nějakou pusinku ve školce. Ale v té době v těch 12, nebo něco, už jsi začal jako mít zájem o ty holky. Už ta puberta klepala, klepala, jo, a už jsi jako se ti začali líbit ty, prostě... Tak a holky se ti začali líbit a už jsi chtěl... A, tak a já jsem si myslel, že v pohodě, však co, však možu, však jsem stejný jako všeci ostatní, všeci ostatní, tak možu mít holku jako všeci ostatní a tehdy mi on řekl že vlastně nemožu a to že to byla... Řekněme, že lež, nebo jako že úplná blbost, jsem si tehdy neuvědomil, protože on byl navíc třídní frajer a všichni k němu vzhlíželi, jo Dominik! Jo to je frajer! On byl ještě, že taková autorita v té třídě. Z toho důvodu mě to eště více zasáhlo. My jsme se spojili, tak on byl jeden z té třídy, která se k nám přidala. On byl z béčka. On byl z béčka, no. A to bylo, to bylo možná, že první rok, co jsme byli spojení, to byla ta 7čka, nebo něco takového, no. Takže jsme se tak neznali, no. Asi to.. Možná že to hrálo též roli, no, asi jo. No, takže tak. A pak jsem říkal, pak nějakou dobu trvalo, než jsem si uvědomil, že to je jako blbost, že jo. Tohle si pamatuju ze základky, tohle tak jako že silný momentík. A pak v 8 jsem si našel babu z 9 a byl jsem za frajera. Ano..., to si pamatuju. To jsem byl za frajera. To jsem měl starší babu, víš co. První vztah. Nebo řekněme jeden z těch jako prvních, jako něco... že už spolu jako chodíte za ruku, vodíte se po venku a rovnou starší ne, si říkám si ty počo jsem dobrej. Máš starší buchtu? Nemáš, tak drž hubu vole. Drž hubu. Jo prostě víš co... Prdel no... Pak jsem začal v té 9 a tak nějak jako, už to chápat trošku víc. A v prváku jsem to úplně zandal jak pán.

Já jsem toho měl.. eště dobré, eště se k tomu vrat'me. Eště aji ze třídy, spolužáci mě jako šikanovali, řekněme a taky se mi různě posmívali a tak. A... To tam si taky pamatuju, jeden takový, jeden takový moment. To bude taky supr ti to říct, že vlastně v nějaké té 8, nebo něco takovýho, se mě aji, né jenom ti starší, o tom jsem už mluvil. Ale aji spolužáci se mě tak, jako různě nějací právě z té spojené třídy, z té druhé z toho Bčka, dávali mi taky nějaké, jako vtipné přezdívky a podobně. A, mě nějak došlo, jestli mi to někdo poradil, nebo nevím, že vlastně... protože já jsem je za to jako mlátil a tak. Děcka, tak jako víš co, někdo se mě začal smát. Haha debile nemáš ruku, nevím příklad. A já jsem jim urobil, drž hubu, víš co, chytl jsem ho, chytl pod krkem. Prostě jsem... Tak, chtěl jsem jako, chtěl jsem proti tomu nějak, že bojovat. Řekněme, ale to dává větší motivaci ještě to dělat, že? A, pak nějak, asi mi to někdo poradil, nebo mě to napadlo, nevím. Jsem naopak z toho začal pak už dělat srandu v té 8, 9 já sám. A to byl ten zlom, to byl ten zlomový... zlomový moment, kdy si pamatuju, že byl nějaký děják, nebo něco, dějepis možná, asi určitě a bavili jsem se o nějakém královi, kterému někdo usekl ruku na bojišti. Já bych strašně rád věděl, kdo to byl, ale nepamatuju si to. Někáký anglický král, byl známý, že mu usekli ruku na bojišti a pak prostě byl bezruký král. A tak nám to říkala ta učitelka a já, a já, jsem se přihlásil a říkám ty vole tak já byl jako on, tak to jsem jako on. Víš a řekl jsem jako, nebo to bylo jak já. A všichni se začali smát ne... A učitelka, úplně, úplně, nevěděla ne, jestli se smát – to byla Herentinova – nevěděla, nevěděla, jestli se smát, nebo něco, tak se, tak se jako tak nějak zasmála a jako celá třída se tomu tak zasmála. A to jenom vypichuju jeden z takových těch momentů, kdy jsem si sám ze sebe začal dělat jakože jako prdel. To právě že bylo, už to není, že se mi smějeme za to, že je jinej, nebo tak, ale ty vole ten je frajer, ten si ze sebe sám umí udělat prdel, že je jinej what? Ten je dobrej, vole. Jako když to takhle trošičku, trošičku dám jako uceleně, takže...

Říkám, ze začátku asi úplně normální týpek, fakt jsem říkal, nevnímál jsem to. Pak jsem byl taký, že se o mě starali, nevím. Prostě jsem byl takový jako v pohodě, všichni se semnou bavili, ale měli starost, aby se mi něco nestalo. Byl jsem takový slabůčký a tak. Ale nebyl jsem, že jako... sráč... nebo, byl jsem prostě jako takový, že mě chtěli všichni pomáhat, víš, nevím co to je za roli. Ale, a pak asi, mě jako teda jako šikanovali a buzerovali a tak... No a pak ke konci té základy asi už.. takový ten bavič a tak, no. Jo byl a pak jsem aji moderoval, teda rozlučák a ke konci, řekněme 8, 9 už jsem byl jako oblíbený dost, už jsem aji měl nějaké babi a tak. To už bylo dobré, asi možná řekněme klidně ten bavič a aji ten nějaký lídr, nebo něco. Že jsme jako tak jako, jo jo, asi jo.

No pak jsem šel na gympl na sportovní já nevím, naši chtěli at' jdu na gympl a já jsem chtěl jít na GO. Že jsem tam všecy znal ale naši chtěli at' jdu na sportovní gympl, skrz to plavání, jak jsem tehdy ještě závodně plaval. Woوو, od nějakých třeba, ty jo, 8 let jsem závodně už plaval, třeba v nějakých už 8 letech, nebo tak něco už. Tam byli všichni handicapovaní. My jsme byli, jako, že jo, nás trénovala normálně trenérka a byli jsme jako handicapované družstvo, žejo. Takže tam to bylo úplně v pohodě. A... Takže skrz to. Skrz to jsem šel na tu střední, na tu, na tu sportovní, na ten gympl. A... tam to bylo zas úplně něco jiného, protože, ehm... tam byl, že jo, úplně jiný kolektiv, a... tam jsem byl docela dost, jako, celý gympl prakticky, jsem byl docela dost takový jako, sám na sebe. Měl jsem tam pár kamošů. Buchty jsem tam žádné neměl, minimálně né ve třídě, jako kámošky jsme tam moc, tam byli takové, Zlínské.... No dost, dost, ne všecy, ale dost tam byli také, že Zlínské fífleny a stálo to za hovno, ten kolektiv stál úplně za p*ču, ten střední, takže... středoškolský. Takže... a tam jsem byl takový jako dost... dost jako mimo no, dění. Ale, ale... mě to bylo u prdele, úplně. Já jsem celou střední úplně prospal a mě byla celá střední úplně ukradená. Jojojo, měl jsem závislost na enegeťáků. Dlouhou dobu, tyjo. A chlastali jsem furt a hulili a tak, žejo. Vždycky o velké jsme šli hulit. Tam byl, že jo, takový křák. Tak jsme tam vždycky hulili trávu a p*čoviny. A jako bylo to fajn celkem a já jako, toho nelituju, že jsem šel na tu školu, víš co. GOčko mohlo být asi lepší, co se týká toho kolektivu a tak, ale, nevím...

Řekněme, co se týká vůči tomu, že jsem postižený, tak tam už skrz to, že jsme byli dospělí prakticky, tak se to vůbec tohle nijak neřešilo. Tam jsem jako fakt už jako se nesetkal vůbec prakticky s ničím, s žádnou narážkou s žádným posmíváním, s ničím. Neříkám, že po mě třeba... to byl více... to byl, že jo, gympl, kde byli i víceleté ročníky, to znamená... děcka prakticky ještě že, 6, 7 a tohle, tak ti třeba po mě docela čuměli, protože jsou ještě v tom věku, kdy neví, ve 13 ti nevíš, že takhle se čumět není úplně neslušný, není úplně slušný. Jo, takže třeba po mě čuměli na chodbě a tak, ale moji spolužáci konkrétně byli úplně v pohodě, víš co, už jsme byli dospělí více méně, mě bylo 17, když jsem nastoupil na gympl, 16?... No 16-17 a už to bylo takové jiné, no. Já jsem měl o rok pozdějc, já jsem nastoupil 16-17. Na základku jsem šel o rok pozdějc. Jo, no, o rok pozdějc jsem šel, no...

Jojo a výška, byl jsem na socped. Na sociální pedagogice jsem byl, asi.. 2 semestry. 2 semestry jsem byl na socpedu. Ale já jsem chtěl úplně na jinou školu, ale mě nikam nevzali ne, tak jsem šel tady na tu zkurvenou socped. To byla Cyrilometodějská fakulta, náboženská-křesťanská. To bylo šílený. Oni nás tam učili jeptišky, to bylo fakt dost silný, dost silný. Takže

ta výška, ta vůbec neprošla, no. Ale pamatuju si teda, to tě bude zajímat... že, s tou výškou jsme jeli na seznamovák. A to je taká, že poslední vzpomínka, kde si pamatuju, že jsem se tak jako... skrz to, že se seznamujem s novýma lidma, se tak jako styděl, za ten svůj handicap, že jsem tak jako, tu ruku hodně schovával a tak. To si pamatuju doteďka. Byl jsem už dospělí, bylo mi třeba řekněme, 20, 20? Jo 20, 20 mi bylo. Jsem maturoval ve 20, ale byl jsem takový, že jako, hrozně nesebevědomý. Což je zvláštní, protože třeba, na střední a tak, třeba pamatuješ si Hel a tak, tady ty holky? Já jsem tam byl prostě úplný kanonýr já jsem tam úplně... jsem si tam úplně valil. Víš proč o tom mluvím? Protože jsem byl sebevědomí tehdy. Ale... ale na tom seznamováku jsem zas jako nebyl. Nevím. Teď už jsem v pohodě.

Shrnuto podtrženo, čím jsem byl starší, tím se to dávalo víc jako všechno do pohody aji skrz, skrz jako okolí, že jsem byl sebevědomější, uměl jsem líp pracovat, s tím že jsem postižený, s tím že jsem krypl, dělal jsem si z toho prdel. Tím jsem získal určitě charisma, určitou, určité nějaké postavení. Teďka na tom mám založený TikTok, kde mám 125 tisíc fanoušků a 125 tisíc fanoušků se dívá, jak tam natáčím videa, kde si dělám prdel z toho, že nemám ruku a nohu. Takže asi tolik k tomu, no...

Když jsi dítě do 18 let. Do 18 let máš nárok na každý půl rok novou protézu od pojišťovny. Od 18 je brané, že se ten růst malinko zastaví, takže máš nárok už pouze jednou za 2 roky. Což mám doteďka, což budu mít do konce života více méně. Takže vlastně každý půl rok jsem měl novou nožku. Nebo minimálně ona, víš, se musí prodlužovat protože... Abys nebyla nakřivo.

Skrz to, že jsem plaval závodně, tak jsem měl vždycky dobré zdraví, ehm... držení těla, dobré záda a tak. Nohu levou mám úplně v piči, ale to je druhá věc, to kvůli tomu, že jsem se ňou narodil. Já ne jenom že nemám pravou nohu, ale tu levou jsem měl atrofovanou lýtko, z nějakých 60% atrofované svalstvo. Tím se mi... To jsem neříkal asi nikomu. Tím se mi, tím se mi jako by stáčela nožka, chodidlo se mi stáčelo do vnitřní strany, neuměl jsem vytočit nohu do vnější strany, když jsem chodil. Koleno chodilo skrz to a tak, takže, kyčel potažmo a tak. To znamená, to znamená jakoby, že mě čekají nějaké operace a tak. Ale... Víš, když mě bylo třeba nějakých 6, tak doktoři mamce řekli, že mě budou muset do pár let operovat. Tak se trochu spletli, už je to 20 let a to jako nějak jde, no. Ale, ale, jakoby, nějaké komplikace nebyli skrz tu nožku, skrz tu pravou, že ji nemám, naopak paradoxně skrz tu co mám, paradoxně, no.

Já jsem byl rád, že se naši rozvedli. Jo. Ze sobeckého hlediska jsem byl rád, samozřejmě nebyl jsem rád kvůli mámě. Ona měla... máma měla tátu dost ráda. Takže jako skrz tohle jsem rád nebyl. Ona byla hodně špatná z toho rozvodu. Táta byl rád, on se chtěl rozvést. Takže... ale skrz mě, z mého sobeckého hlediska jsem byl rád, protože mi jsme se přestěhovali do pěkného bytu, kde jsme byli jenom já s mámou, brácha tou dobou už byl v brně. Takže já jsem měl, že jo, víš, krásný velký pokoj. Měl jsem naprostou pohodu, s tátou jsem měl fajn vztahy, protože jsem k němu chodil jednou za čas. S mámou jsme se hádali, ale budiž. Bylo to lepší, než být v jednom malém bytě s více lidma... 17cti já už jsem byl skoro dospělej. V 17cti se naši rozvedli. Oni právě čekali, až budu dospělej. Táta čekal s tím, jako s tou žádostí. Takže skrz, takže skrz tohle to bylo jako v pohodě, víš co, to už bylo. Naopak brácha vím, že se mě zastával, když třeba jsem byl ještě malý a měli jsme jako dobré, nebo byli jsme spolu, trávili jsme hodně času spolu a tak, tak vím, že se mě zastával jako třeba, že třeba venku se mi někdo posmíval a on mu třeba došel a dal mu normálně, rozbil mu, rozbil mu hubu a tak. To si pamatuju, že on byl takový že se mě zastával a tak. Cos to řekl zmrde?! Je to můj brácha ty čuráku vole, řekni to ještě jednou pičo a natáhnu ti, vole! Víš co, úplně takhle tam po nich valil po těch borcích. Víš co, on byl vysokej jak sviňa, brácha měl 2 metry už ty vole v 6 snad. Došel a cos to řekl čuraku? A borci - Ne nic, já jsem nic neřekl!

No, tak řekněme, že když jsem chodil se slečnou, se slečnou... pár let zpátky. To není tak dávno. Jsem ji hrozně miloval. Jsem byl strašně zamilovaný, tyjo. 3 roky zpátky, nebo něco takovýho. Tak její rodiče jí řekli že semnou nemá chodit, skrz to, že jsem postižený a nikdy nebudu mít dobrou práci a nikdy jí, potažmo rodinu nedokážu zajistit. Tohle jí řekli přímo jako rodiče, no. Takže já nemám asi o... odmítnutí jako skrz jako to, že by mi holka řekla – nooo, nebudu s tebou chodit, protože jsi postižený. Ale přímo tohle jí řekli její rodiče, přímo tohle – jakože, nooo prosimtě jako, nelíbí se nám to, že se s ním stýkáš, měli by jste se rozejít. No, stalo se tak, kvůli něčemu jinýmu. Ale tohle tomu asi fakt jako nepřispělo. My jsme se pak stýkali nějakou dobu na tajňačku jako Romeo a Julie, ale jako nestálo to za to pak už. Takže já jsem se setkal s odmítnutím skrz tohle, no. A skrz tohle jsem se vždycky, vždycky jsem z toho měl respekt. Z toho já jsem měl vždycky respekt z toho se nechat se představit rodičům svojí buchy. Protože, to že tě má holka ráda je fajn, ale ty rodiče se na to vždycky koukají trochu jinak. Takže proto jsem aji rád, jakoby, za rodiče co má teďka Míša, protože, jakoby nikdy jsem neměl, neměl takhle fajn vztah s rodinou, nebo s rodičema, jo, řekněme celou rodinou, tam je babička, strejda, děda, teta, já znám všechny, už jsme spolu dlouho, jakoby od mojí. To

je fakt super. Jojo, fakt za to jsem rád jakoby, že máme fakt jako super vztahy s Míšinou rodinou, no, a že mě přijali úplně v pohodě, bez nějakých, bez nějakých jako pičovin.

Prej jo, no. Tož, někdo nějak řekl, že jsem pravák, nějaký doktor, tak asi... Já nevim jak se to pozná. No já neumím psát levou do teďka, já škrábu jak buzerant, to je hrozné... Já se neumím ani podepsat. Ne, to není myšleno nic proti buzíkům, ale já píšu jak debil. Já neumím psát vůbec, to je hrozné. Já si myslím, že sprostých slov jsem tam řekl až až, takže budeš mít co vybírat. Čau.